

חמוררים

האיש מסירטייהמתח

נבחר ♦ לראש עיריית יבנה וכ־15 אלף תושבים, כיום בו התפטר מתפקיד זה ח"כ מאיר שיטרית, אחר ששימש כראש העיריה במשך 13 שנים ורצופות, יהודה ברזם, 35. כרוס, יליד מארוקו ואב לארבעה, למד לשון עברית ותנ"ך באוניברסיטה, היה בגיל 21 בין מייסדי אלי (אורחים למען יבנה), שהעלתה את שיטרית לשלטון, המרינה הספיק מילמן להיות חבר

אחר יוסדהולדתו 68, דב מילמן, מוותיקי תנועת החרות, מילמן, יליד צביון, היה בשנות ה-40 צעיר צעיר (המחלקה למישפטים ובתי דין) בירושלים, נעצר על-ידי השליטות הבריטיות והוגלה למחנהמעצר בקניה, ממנו ברח, בקיץ 1946, יחד עם 53 עצורים אחרים, אך בניגוד לכמה מהם נתפס בגבול אתיופיה. מאז קום המדינה הספיק מילמן להיות חבר

יורם מילמן ורדיד (1982)* תפישו בגבול אתיופיה

כנסת מטעם חרות, עיתונאי לעת מצוא (יזמן חרות המנוח, הגואיש הראלד הדרום-אפריקאי) ושגריר ישראל ב־פורטוגל.

וחושש שבתפקידו החדש לא ימצא מספיק זמן לשני תחביביו: דיג וצפייה בסרטי־מחמה.

אלוף. המלטלה

נתמנה ♦ כרמטכ"ל ה-13 של צה"ל, אלוף דן שומרון, 49, יליד הקיבוץ אשדות-יעקב שבמקדוניה, צנחן ושריונאי, שגורע בדיעותיו התקיפות על "הטלטה" שיש לגרום לצה"ל (הוא חסיד צבא קטן ומתוחכם יותר, ומתנגד למטוס הלבאי). שומרון, שתחביבו העיקרי הוא משחק הכדור־סל, הוא בנם של נגר ומבקר־חשברי נות, ושירת כצה"ל 30 שנה (עם הפסקה של שנתיים, בהן נהג בטרקטורים ובי סמיטריילרים של מישקו), והיה, בזה אחר זה, קצין חיל־רגלים וצנחנים ראשי (ובתורו כזה יצא שמו לפניו עת פקד על מיבצע החילוץ של חטופי אנטבה), אלוף פיקוד־הדרום, המפקד הראשון של המפח"ש (מיפקדת חילות־השדה) השנויה במחלוקת וסגן הרמטכ"ל.

היור סן הג'יפים

נבחר ♦ כיו"ר מועצת המנהלים של חברת־הספנות צים, צבי (צ'רד) צור, 63, מי שהיה השישי בין 12 רמטכ"לי צה"ל (1961-1964), צור, יליד רוסיה, שעלה ארצה בגיל שנתיים, היה במלחמת־העצמאות מפ־קדי־גורד בחטיבת גבעתי (שבמסיגרתו הוקמה יחידת־הסיוע הממוצעת על ג'יפים, שועלי שימשון), וראש אגף כוח־אדם בימיו הראשונים של צה"ל. בחייו האזרחיים שימש כמנכ"ל חברת־המים מקורות, עוזר שר־הביטחון משה דיין ומנכ"ל קונצרד־הענק כלל תע־פרוסט, הוצאת כתר).

היור סן האציל

נבחר ♦ כיו"ר החדש של מועצת המנהלים של חברת הבניה הממשלתית שיכון ופיתוח, במקומו של עסקן־חרות שהתפטר, דוד מור, שבועיים * שומרון גם לא מנע את עצמו מהשמעת הערות־ביטול על הור־אות והחיסכון של הרמטכ"ל ה-11 של צה"ל, רפול איתן, עת הורה זה לחיילי צה"ל לאסוף את תרמילי־הכדורים אחרי עריכת כל מיטות.

הוחמרו מאוד בגלל חוסר־הטיפול בכלא המחוזי של קולומביה — מוסד שאפשר להשוותו לכתי־הכלא הידיר עם ביותר לשימשה, כמו לוביאנקה (מוסקבה) או דארטמור (ברוס־מערב אנגליה).

כמו באשוויץ

קשה להאמין שמוסד כזה קיים בארצות־הברית, עד שאינך רואה אותו כמו עיניך:

עכברושים, נחשים, וחליר־חרקים, אין חימום, אין סריגים, רעש מתמיד, תרשימוש שלעולם אינם תקינים, שימוש קבוע בגזא מדמיע, שומרים מטורפים, חולי איידס המטפלים במגשי־האוכל, ואוכלוסייה שהיא הקבוצה המנוונת ביותר של תת־ארס

מפעיל איתן

הישראלים שהיה לי הכבוד לעבוד איתם...

השתקבצה אי־פעם תחת קורת־גג את מניעי, הכסף שימש אותי לכמה היבטים מיבצעיים, וזוהי טעות לקבוע שפשוט מכרתי את נשמת. כפי שבוודאי תבין, מיבצעים מסוג זה דורשים אירגון לוגיסטי יקר — עובדה שלא תמיד ברור לאדם הממוצע ברחוב. לכן לתביעה הרבה יותר קל להציג את העניין כאילו הוא נובע מתאונת־הכביע של מרגל יהודי, מאשר ממניעים אידיאולוגיים.

במשך תקופה זו אפילו לא הורשינו להתראות זה עם זה — וכשביל זוג צמוד כמונו לא היה הברל בין התעללות זו לבין עיני גופני. הידיעה היחידה שהעבירו אליי אודות אן בתקופה זו היתה, שאסירות מכתת אחוות החנפים קיבלו הוראה לרצוח אותה ברגע שיוכלו! ... אינני יכול אפילו לתאר את הלחץ הנפשי שנוצר בתהליך האיטי הזה של צליבה מישפטיית. במובן מסויים, אן ואני מרגישים כאילו היינו בין אותם שהוצאו מקרונות־הבקר והובלו לרציף־הסלקציה באשוויץ, בעוד כל הקהילה היהודית יושבת לה בצד כצופה אילם, המחכה לראות כיצד יכרעו ארבע גורלנו.

אולי קעת תוכל להבין עד כמה חשוב לנו מיכתבך — זה היה הסימן הראשון שלמישהו איכפת מאיתנו. אם בית־המישפט ידון אותנו במידת־הרחמים, נוכל לעזוב ולצאת לישראל. אך בינתיים התביעה דורשת את ראשינו, כלקח וכאוהרה לכל מי שיעלה בדעתו לעזור לישראל. אנחנו בהחלט מצפים לגרוע מכל, מפני שאיש בקהילה אינו נוקף אצבע כדי לשים קץ לעניין הזה... אן ואני מתפללים לאלוהים, שאי שם ימצא אותם אשר יעשה למעננו את מה שאנחנו ניסינו לעשות לעמנו — להציל חיים. ג'זנתן פולארד

(המשך מעמוד 10)

לסוריה: היא מסוגלת לפתוח בפעולות־איכה בזמנ־אתרעה של שניות. לכן לא ידעתי אם אני רואה לנגד עיניי פצצה בעלת פתיל־השהיה קצרצר, או תופעה שניתן לטפל בה באמצעים סבירים. מכל מקום, מה שיכולתי לקבוע הוא שהמורכב נסכנה לחיי ישראלים, ופעלתי בהתאם.

כאשר אשתי, אן, ואני ביקרנו ברמת־הגולן, בקיץ 1985, היו לנו סיפוק ותחושה טובה כשראינו כיצד הורחקו הסורים משוב־הספר. אז איך יכולה התביעה במישפטי לומר עכשיו שהתנהגותי מעידה על אישיות בלתי־מוסרית? אבל הרי התרגלתי כבר לכך שהפרשה קיבלה אופי קפקאי, הפכה לחלוט־הבלהות של שנינו. לעיוות מניעי־האמיתיים שימשה במיוחד שאלת הכסף, ועד הראיון שערך איתי מר (ואב) בליצר בגרוסלם

לא רציתי להתגרש. אהבתי אותה. מתוך פסק־הדין: "הנאשם אהב את אשתו, אלא שמערכת־היחסים ביניהם השתבשה. בחודשים האחרונים נהגה המנוחה לקנטרו בניטויים כמו 'שמך', 'זקן', 'תימני', וכו', והיא הסיתה את ילדינו נגדו, ולבסוף פתחה נגדו תיק ברבנות בדרושה לקבל גט. הנאשם ביקש שלוש־בית מבית־הדין הרבני, ובתגובה על כך החריפה המנוחה את התנהגותה כלפיו והחלה לתקפו פיסיית."

ערותה של שרה סעדי, שכנה: "יפה נתנה לו מכות ודחפה אותו לקר, הפילה אותו לריצפה. הקטנה בכתה, ואני הרמתי אותה ובלילה ראיתי אותו ישן כגינה, ולילות ישן בחוץ. היא היתה מושכת אותו וזורקת אותו ונותנת לו כוקסים, והוא מנסה להיחלץ ממנה."

אל תוך המהומה הזו צנחה יעל שריקי, אחותה של יפה.

דן מליחי: יעל באה לגור איתנו, כי היא לא הסתדרה עם הוריה בצפת ולא רצתה לגור שם. הם באמת אנשים

בכלא מעשיהו של יעל

ג'יסה של יעל

דן מליחי, מה

קה בליל האימים

ואומר: "לא נגעתי

בכלל ביעל!"

קשים. האבא קשוח. לא מתייחס יפה לילדי. יעל צדקה כשהיא פחדה לגלות להם שהיא בהריון. הם באמת היו מסוגלים לכל.

היא נרשמה לתיכון בקריית־ים, והתכוונה להישאר איתנו במשך כל שנת הלימודים. אני לא כלי־כך שמחתי. היו לי חמישה ילדים לפרנס. אבל רציתי שאשתי תהיה מאושרת, אז הסכמתי.

הן היו חברות טובות. כל לילה ישנו בחדר־ההארוחים. מי שאומר שאני נסייתי לאנס את יעל, מעליל עלי עליה נבזית. אני אי־פעם לא נגעתי בה!"

את רכיו אי־אפשר לאמת. הוא לכרו יודע אם אמת הם, אם לא.

ביום ראשון בבוקר, יומיים אחרי מות אבם, נלקחו הילדים — שלושה בנים ושתי בנות — לצפת. היום הבנים לומדים בפנימיות דתיות. הבנות (6 ו־11) מתגוררות בבית מישפחת שריקי בצפת.

מאז לא ראיתי אותם, אומר ג'יסה מליחי. "מיין וסוליקה שריקי מסיתים נגדי את הילדים. אי־פעם לא הביאו אותם לבקר אותי, הרחיקו אותם גם מאחיותי. אני עצמי לא מען לבקר את הבנות בצפת. כשאני מקבל חופשה מהכלא, אני לא רוצה לחולל מהומות. לאט־לאט הגישות יתמתנו, ואז הילדים יתקרבו אליי בחזרה."

טובה כהן, אחותו של דן מליחי: "לפני שבועיים עברתי בעפולה ליד הפנימייה של ברק, הבן הקטן. ביקשתי שיקראו לו החוצה, כי אני רוצה לראות אותו. המדריכות אמרו לי: 'כבר לא קוראים לו ברק מליחי, אלא ברק שריקי. והוא לא רוצה לראות אותך, הוא פוחד שתחטפי אותו.'"

גם את הסבא שלו בצפת הוא לא מבקר. חורשים הוא יושב בפנימייה, לא יוצא לחופשות. זה ילד שאין לו מישפחה."

"לפעמים אני חולם עליה בלילה", אומר מליחי. "אני חולם שהכל בסדר וכולנו ביחד, יפה ואני והילדים, ושאנחנו מישפחה מאושרת."